

Hüzün

– kendinol · 01 Eylül 2013

Kapalı gişe oynuyor hüzün,hayata bakan her kalp penceresinde.
Ademini kaybeden havvanın esen rüzgarlara verdiği saçlarında doğdu hüzün.
Nağmelerle tutundu seksen tuşlu piyanonun kalbinde.

Dağlar muazzam aşkın seyrinde dalgın,
kabil niyetine kabardıkça kabarıırken;
acı bir seda yükseldi mavinin evine...
Dört harfli şiir döküldü yüregine dünyanın,
kalemsiz kağıtsız 'ADEM'

Yaşayanların benizlerinde sarı,
kalplerinde ateş kırmızısı oldu sözcükler...
Hüzn-ü sırrı dilden saklar iken yürekler,
hüzün denizinden mürekkep çaldı şairler...

Her güneş batımında hüznü gurbetin nağmeleri tüter,
sobasız bacalarda köz niyetine...
Kırık dökük 'ah'lar alır sazı eline,
Yeni bir sabaha bulutların resmini çizer,
geceye yasaklı gözlerde,
ahmetlerin alilerin ayşelerin fatmaların...

Gece sabahından
Yıldız gökyüzünden
Anne evladından vazgeçer
Geçer de,
HÜZÜN insandan vazgeçmez...

..

14.03.2013 Muharrem Küçük
kendinol